

RÓMAI LEVÉL II/8. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Ez a negyedik és egyben utolsó alkalom abban a négy részből álló sorozatban, amikor figyelmesen áttanulmányoztuk a Római levél utolsó öt fejezetét. Eljutottunk a 15. fejezethez, és az 5-7. versnél hagytuk abba. Úgy gondoltam, hogy visszatérünk ide, és innen megyünk tovább. Róma 15: 5-7. Mert ez volt Pál kitűzött célja a levél megírásakor. Nem az volt a célja a levél megírásával, hogy különálló hívőket produkáljon, hanem egy olyan testet akart létrehozni, amely egységben és harmóniában funkcionál. Az előző alkalom során megvizsgált tanulságok kihangsúlyozzák azt, hogy elsősorban a testre kell odafigyelnünk, nem a személyes szükségleteinket és meggyőződésünket kell az előtérbe helyezni. Tehát Pál ezt mondja: *„A türelem és a vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.”* Ennek kell lennie az egyháznak: olyan emberek testületének, akik közös céllal rendelkeznek: hogy dicsőítsék Istent, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. Minden tanítás, minden prédikáció és minden gyülekezeti tevékenység céljának ennek kell lennie. Utána Pál továbbmegy: *„Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.”* Ez tehát a gyakorlati alkalmazás egy másik példája: fogadjátok el egymást, amint Krisztus is elfogadott minket, az Isten dicsőségére. Nagy kihívást jelentő megállapítás, mert Jézus sem várt arra, hogy teljesen megigazuljunk és mindentől megtisztuljunk, mielőtt elfogadott minket, ugye így volt? Úgy fogadott el minket, amilyen állapotban voltunk, és csak utána kezdett átformálni minket. Azt tapasztaltam, hogy nagyon sok ember küszködik az elutasítással. Az egyetlen megoldás az elfogadás. Nem mondhatjuk ezt: nos, miután megjavultál, akkor majd elismerlek keresztény testvéremnek. Úgy kell elfogadnunk az embereket, amilyenek, amint Isten is elfogadott minket úgy, amilyen állapotban voltunk. Ez tehát nehéz feladat: fogadjátok el egymást, amint Krisztus is elfogadott titeket. Senkitől se várjátok el, hogy tökéletes legyen. Mindenkinek vannak problémái, még a prédikátoroknak is, még a pásztoroknak is. Még azoknak is, akik Isten munkáját vezetik. Ne számítsatok tökéletes vezetőkre. Fogadjátok el őket olyannak, amilyenek, ha hiszitek, hogy Isten állította őket a helyükre. El kell fogadnunk egymást. Tegyük meg ezt most. Forduljatok oda a szomszédotokhoz, és mondjátok ezt: testvér, testvérnő, elfogadlak téged olyannak, amilyen vagy. Fordulj oda valakihez, és nézz a szemébe. Látjátok, milyen boldog lett ettől néhány ember? Lehet, hogy olyan valaki mellett ülsz, aki még soha életében nem érezte magát elfogadottnak. Ezen a helyen mindenkinek elfogadottnak kell éreznie magát, mert ez itt Krisztus teste.

Akkor most menjünk tovább, az elfogadástól. Eljutottunk egy olyan ponthoz, amellyel már foglalkoztunk a korábbi alkalmak során, amikor Istennek Izraellel és az egyházzal kapcsolatos terveiről beszéltünk. Pál egy pillanatra visszatér ide, és újból összefoglalja, mi a különbség abban, ahogyan Isten a zsidókhoz és a nem zsidókhoz, a pogányokhoz, a többi néphez viszonyul. Hasznos ezt ezen a ponton átismételni. Ezt mondja a 8. versben. „*Mert mondom: Krisztus a körülmétkedés szolgájává lett, ez természetesen a zsidókra vonatkozik, az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyáknak adott ígéreteket. A pogányok pedig irgalmáért dicsőítsék az Istent, ahogyan meg van írva...*” aztán idézi az ígét. Jézus tehát elsősorban a zsidó nép szolgájaként jött el, hogy megerősítse Isten ígéreteit, amelyeket az évszázadok során a zsidó népnek tett. De azért is eljött, hogy irgalmat hozzon a pogányoknak, a többi népnek, akik nem kaptak ígéreteket, akiknek nem voltak tapasztalataik Isten szövetségéről és bánásmódjáról. Tehát a különbözőség mindig fennmaradt. Pál a Galáciai levélben beszél a körülmétkedéshez, a zsidókhoz szóló evangéliumról, és a körülmétkedlenség evangéliumáról, amely a pogányok evangéliuma. Ez nem egy másik evangélium, az egésznek a középpontja Jézus Krisztus személye, az ő halála, feltámadása, mennybemenetele, ő a kezdet és a vég, de a megközelítési mód nem ugyanaz. Erre akkor jöttem rá, amikor előkészítettem bibliatanulmányomat, amelyet sok nyelvre lefordítottak és amely sok százezer példányban elfogyott világszerte. Eredetileg egy levelező tanfolyam anyagának szántam, amikor Kenyában voltam, 1960-ban, és elsősorban az afrikaiakra gondoltam. Be akartam mutatni ezeknek az embereknek, mivel pásztorként gondolkodtam, azt az alapvető igazságot, amelyet minden emberhez el akartam juttatni a gyülekezetemben. Kérdés-felelet formájában írtam meg, leírtam a kérdést, aztán az igei hivatkozást a válaszban, és memorizálásra szolgáló szövegeket is. Nem is tudnám megmondani, milyen sok ember életét megérintette és megváltoztatta ez az írás. De amikor Izraelben éltem, Jeruzsálemben, és elsősorban zsidó keresztényekkel álltam kapcsolatban, megértettem, hogy a zsidók esetében nem szabad itt megállnunk. Nekik is elmondtam, hogy valamennyien bűnösök vagyunk és mindegyikünknek szükségünk van Megváltóra, és ez igaz is, de a zsidóknak azt is el kell magyarázni, hogy ez annak a történelemnek a beteljesülése, amely már Ábrahámmal elkezdődött. Tehát a fiatal zsidó hívőkkel, akik persze hozzám képest fiatalok, kidolgoztunk öt bevezető leckét. Valójában nem bevezető jellegűek, de ők egészen Ábrahámtól és Mózesztől kezdve kidolgozták ezeket a tanításokat. Ez most mindenkinek a számára elérhető. Szerintem nagyon fontos, hogy a pogányok megismerjék az evangélium eredetét, hitünk eredetét, de azt is látom, hogy ez a zsidók számára elengedhetetlen. Mert Jézus a körülmétkedés szolgája volt, hogy megerősítse és beteljesítse Isten ígéreteit. De a pogányoknak, mint például nekem, nincs ilyen háttérük Isten ígéreteinek területén. Csak annyi háttér van, mint névleges kereszténynek, ami egy egészen más kérdés. Csak irgalomra volt szükségem. Talán úgy is fogalmazhatok, hogy Isten, amikor a zsidókkal foglalkozott, úgy tett, mint az az ember, aki megműveli a földjét: felszántja és beveti. Ezt tette sok évszázadon keresztül. Amikor Jézus elküldte a tanítványait, ezt mondta nekik: más emberek munkáját fogjátok végezni, akik sok évszázaddal előttetek éltek. Egy réges-régen elkezdődött folyamatot folytattak. De a pogányok olyanok voltak, mint a megműveletlen mező. Soha senki nem művelte ezt a földet. Az evangélium minden előzmény nélkül érkezett meg hozzájuk.

Remélem, érthető, amit mondok, mert ez nagyon fontos, különösen azért, mert Istennek hála, egyre több zsidó ember tér meg Jézushoz, a Messiáshoz. Tudnunk kell, hogyan lehet őket megközelíteni. Tudnunk kell, hogyan tudunk nekik segíteni. Manapság az orosz zsidók százezrei telepednek le New York-ban. Alapvetően nagyon nyitottak. Nincsenek meg bennük azok az előítéletek, amelyek az amerikai zsidókban kifejlődtek. Sóvárogva várják, hogy valaki elmondja nekik az igazságot. Nem akartam erről beszélni, de tervezzük, hogy

lefordítjuk oroszra a legújabb könyvem. Ezt lehetne használni New York-ban, Izraelben, ahol sok százezer orosz zsidó települ le mostanában. Nem tudnak héberül, nem tudnak angolul, de tudnak oroszul. Fantasztikus lehetőség, egy mező, amelyet be lehet vetni az aratás reményében, most. Nem találok a megfelelő szavakat, de mindenképpen beszélnem kell erről. Tehát remélem, értitek. Én pogány vagyok. Nincs semmiféle zsidó hátterem, de néha olyan érzésem van, mintha lenne. Szeretném elmondani itt, előttetek: nagyon hálás vagyok a zsidó emberekért, mert minden szellemi áldás, amelyet megkaptam, rajtuk keresztül érkezett. Hogyan tudnék ezzel valaha is szembefordulni? Győzzétek le az antiszemitizmust, amely megkötözi a kezeteiket.

Tovább kell mennünk. Pálnak nem kell hosszasan magyaráznia, hogy Jézus a zsidókhoz jött el, de hosszasan kell bizonygatnia, hogy a pogányokhoz is eljött. Ez 19 évszázaddal ezelőtt történt. Ma már teljesen más a helyzet. Nézzük meg gyorsan ezeket az ígéreteket, amelyekre hivatkozik. Az első a 18. zsoltárban olvasható. 50. vers. 18. zsoltár, 50. vers. Ez Dávid hatalmas diadaléneke, miután Isten győzelmet adott neki ellenségei fölött, ezenkívül prófécia a Messiásról. „*Azért dicsérek téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te nevednek.*” Amikor a „nemzetek” szót olvassátok, a legtöbb fordításban ez áll, akkor a „pogányok” kifejezésre kell gondolnotok. Azt hiszem, ezt már elmagyaráztam, de két alapvető kifejezés szerepel a Bibliában: népek és nemzetek. Nem mindig így szerepel, mert a fordítók nem mindig következetesek, de a „népek” a héberben „an”, ez azokra vonatkozik, akik szövetségben állnak Istennel. A másik szó, a „nemzetek”, vagyis a pogányok, a héberben „gojim”, ez azokra vonatkozik, akik nem állnak kapcsolatban Istennel. Emlékeztek, mit mondott Jézus a siro-föníciai asszonynak, aki lánya gyógyulása érdekében odament hozzá. Nem szó szerint idézem: te olyan vagy, mint egy kicsi kutya, neked nincs semmi közöd Istenhez. Tisztátalan vagy, kívül állsz a szövetségen. Hála legyen Istennek, az asszony nem sértődött meg, hanem igazat adott Jézusnak. Igen, olyan vagyok, mint egy kutya. Én csak egy kicsi morzsát kérek, amely leesik a gyermekek asztaláról. Micsoda hit! Testvéreim, micsoda hit! Nem kell nekem egy egész vekni, még egy szelet sem, csak egy kis morzsa, csak úzd ki a démont a lányomból. Nekem csak ennyi kell. Sokan nem értik, miért beszélt vele ilyen hangon, ilyen durva kifejezésekkel Jézus. Ha ma valakit kutyának nevezek, ez nem feltétlenül sértő, mert vannak kutyák, amelyekkel különb módon bánnak, mint sok emberrel. De ha a Közel-Keleten valakit kutyának neveznek, az egészen más helyzet. Ezt látnotok kell. Istennel csak egyféleképpen lehet kapcsolatban állni: szövetséget kell kötnöd Istennel. Isten kizárólag szövetségi viszonyt hajlandó bárkivel fenntartani, végleges, szövetségi viszonyt.

Nekünk, pogányoknak, akik az üdvösség reményében bízunk Jézusban, hiszünk engesztelő halálában és feltámadásában, néppé kellett válnunk. Az Újszövetség azt mondja, hogy mi, akik hiszünk, nép vagyunk, mert szövetségi kapcsolatban állunk Istennel. Tehát Istennek két népe van a földön. A zsidó nép, akik annak ellenére, hogy pillanatnyilag kívül állnak Isten kegyelmén, hitem szerint továbbra is Isten népe, mert Isten felbonthatatlan szövetséget kötött velük, és mi, pogányok, akik korábban kutyák voltunk, de már nem vagyunk kutyák, akik az új szövetségen keresztül állunk kapcsolatban Istennel, Jézus Krisztus által. Ha ezt meg tudod ragadni, a Biblia hirtelen megnyílik előtted. Tudatlanságból és arroganciából gyakran úgy közeledünk a Bibliához, hogy nem látjuk ezt a szempontot.

Gyorsan nézzünk meg további igehelyeket. 5Mózes 32: 43. 5Mózes 32: 43. „*Ujjongjatok, ti nemzetek, az ő népével.* Értitek? Itt van mind a két szó. Örvendjétek, gójok, ő népe (an). Mert most már ti is néppé válhattok. Szövetségre léphettek Istennel. Aztán a 117. zsoltár. 1. vers. Nincs túl sok vers a 117. zsoltárban, ha valaha is meg kell tanulnod egy zsoltárt, kezd a 117. zsoltárral. 117. zsoltár. Inkább ne a 119. zsoltárt olvassuk el, annak soha nem érnénk a végére.

117. zsoltár. *„Dicsérjétek az Urat, mind ti pogányok, magasztalják őt mind a népek.”* Az itt szereplő „népek” szó egy harmadik kifejezés, de ebbe most nem megyünk bele. De ezt mondja: Dicsérjétek őt, mind ti gójok. Látjátok, mit tesz Pál, aki szíve szerint zsidó? Ezt mondja: nézzétek, a saját írásaink azt mondják, hogy Isten irgalmas lesz a többi nemzethez is. Tudjátok, mi váltotta ki leginkább a zsidók haragját Pál szolgálatában? Az, hogy elvitte az üzenetet a pogányokhoz. Mert a zsidók úgy gondolták, hogy kizárólag nekik van joguk arra, hogy odamenjenek Istenhez, más népeknek nincs. És még egy utolsó ige. Vagy két igehely, Ézsaiás könyvében. 11. fejezet. Ézsaiás 11., 10. vers. *„És lesz azon a napon, hogy Isai gyökeréhez... Ki Isai gyökere? Jézus. ...aki a népek zászlaja lesz, eljönnek a pogányok, és az ő nyugalma dicsőség lesz.”* Itt a harmadik szó szerepel. Pál ezt mondja: nagy prófétánk, Ézsaiás előre megmondta, hogy a nemzetek, a gójok, Isai gyökeréhez fognak térni. Van még egy igevers Ézsaiás 42. részében, 4. vers. Ézsaiás 42: 4. Ezt mondja Jézusról. *„Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a partvidékek várnak tanítására.”* Azt hiszem, már elmondtam, hogy a „partvidékek” kifejezés az óceánok melletti földterületekre vonatkozik. Tehát minden kontinens sóvárogva várja a Messiás törvényét.

Tovább kell mennünk, mert még hosszú út vár ránk. Lapozzunk vissza a Római levél 15. részéhez, a 13. vershez. Megint eljutottunk ennek a tanításnak a céljához. Róma 15: 13. *„A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hit által teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szent Szellem ereje által.”* Azt hiszem, most meg kell kérnem Ruth-t, hogy jöjjön fel. Minden rendben, tudjuk, mit teszünk, most elmondjuk a megvallásunkat. Amíg ideér, hadd mutassak rá, hogy a reménység milyen fontos. Pál azt mondja az 1Korinthus 13-ban, hogy *„most azért megmarad... micsoda? „...a hit, a remény és a szeretet.”* Már nagyon sok prédikációt hallottam a hitről, elég sokat a szeretetről, de senki sem jut az eszembe, aki a reménységről prédikált volna. Pedig ez a három maradandó realitás egyike. De csak a Szent Szellem ereje által maradhattok meg a reménységben. A Szent Szellem a legnagyobb optimista. Lehet, hogy te vagy a világon a legpesszimistább ember, de ha az életedbe költözik, akkor optimistává válsz. Én hivatásos pesszimista voltam, amikor megtértem. Pesszimistának születtem, és pesszimistának képezték engem. Úgy értem, hogy az én családomban, ha valaki nem aggódott, akkor aggódni kezdtünk érte. De Isten megváltoztatott engem. Nem változtam meg egy pillanat alatt, higgyétek el, a feleségem dán volt, aki időnként helyretett engem, tehát nehéz volt. Akkor mondjuk: *„A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hit által teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szent Szellem ereje által.”* Elmondanátok ezt ti is velünk együtt? Álljatok fel. Nem árt egy kis mozgás. Elmondom szakaszonként, és amint mondjátok, azt Isten felírja, nyilvántartásba veszi. Rendben? A reménység Istene... várjátok, hadd mondjuk el előre. A reménység Istene pedig... töltsön be titeket a hit által teljes örömmel és békességgel... hogy bővüljétek a reménységben... a Szent Szellem ereje által. Ámen. Jobban érzitek magatokat? Remélem, igen.

Akkor menjünk tovább. Róma 15., a 14-16. verssel folytatjuk. Pál mindig nyíltan beszél, ugyanakkor tapintatosan. Itt egy olyan gyülekezetnek ír, ahol személyesen még soha nem járt, bár sok embert ismert a gyülekezetből, és sok, meglehetősen szigorú tanítást adott nekik. Mintha mentegetőzne, amiért tanította őket, ugyanakkor emlékezteti őket arra, hogy ő a pogányok apostola, hogy ez a foglalkozása. Ez itt egy lecke tapintatból, amelyre olyan kétségbeeső szükségem van. 14. vers. *„Én pedig, testvéreim, magam is meg vagyok arról győződve, hogy ti is telve vagytok jóssággal, telve a teljes ismerettel, és hogy egymást is tudjátok tanítani.”* Más szavakkal: valóban kaptatok elég tanítást, írt nekik 14 vagy 15 fejezetnyi tanítást. Megpróbálja megédesíteni a keserű pirulát a számukra. *„Am egy kissé merészebben írtam nektek bizonyos kérdésekben, hogy újból emlékeztesselek titeket a*

kegyelem alapján, amelyet Isten adott nekem arra, ez a pogányok közötti apostoli szolgálatra vonatkozik, hogy a pogányokért legyek Krisztus Jézusnak szolgálója, és végezzem az Isten evangéliumának papi szolgálatát, hogy a pogányok áldozata a Szent Szellem által megszentelt és kedves legyen.” Pál így tekint a saját szolgálatára. Ezt mondja: olyan vagyok, mint egy ószövetségi pap. Áldozatot kell bemutatnom Isten előtt, de előtte még meg kell azt szentelni. Mi volt ez az áldozat? A pogány gyülekezet. Ezt mondja: az én áldozatom. Egy kicsivel később ezt mondja: az én evangéliumom. Micsoda felelősségérzet! Isten ezzel a feladattal bízott meg engem, hogy mindenkire eljuttassam az evangélium üzenetét, olyan módon, hogy ne csak a zsidókhoz, hanem a pogányokhoz is eljusson. És ezt mondja: ezt én úgy ajánlom fel, mint ahogyan az ószövetségi papok felajánlották az áldozatot. És minden áldozatnak meg kellett felelnie bizonyos feltételeknek: fel kellett kenni olajjal, és voltak más feltételek is. Pál tehát papként látja saját magát, aki nem csak egy kis bárányt, de nem is egy bikát ajánl fel, hanem aki felajánlja a teljes pogány egyházat Istennek. És odafigyel arra, hogy megszentelődjenek, szentek legyenek, elkülönítve Isten számára. Tehát a Római levélnek van egy fő irányvonala: hogyan lehet létrehozni egy szent gyülekezetet. Ezt mondja: bocsássatok meg, amiért ilyen hosszú levelet írtam, tudom, hogy mindebből már sok mindent tudtok. De nekem ez a munkám. Erre hívott el engem Isten.

Akkor menjünk tovább, valami nagyon-nagyon fontos dolog következik, amelynek... hogy is mondjam, nagyon a tudatában vagyok. Olvassuk el a 17. verset. *„Krisztus Jézusban tehát van okom a dicsekvésre Isten előtt.*” Később majd kifejtem, hogy a dicsekvés jogszerű, ha valaki a helyénvaló dolgokkal dicsekedik. Nem saját magatok miatt, hanem az Istenre tartozó dolgok miatt. Aztán kifejti, mire is gondol. *„Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam... Nem a saját eredményeimről beszélek. „...a pogányok megtéréséért szóval és tettel.”* Pál szolgálatának legvégső célja az volt, hogy a pogányokat hit által eljuttassa az Isten ígéje iránti engedelmességre. Hogyan tette ezt meg? 19. vers. *„Jelek és csodák erejével, a Szent Szellem erejével: úgyszólván Jeruzsálemtől kezdve egészen Illíriáig mindenfelé elvégeztem a Krisztus evangéliumának hirdetését.”* Ez a teljes evangélium. Teljesen jogszerű kifejezés. Pál ezt mondja: hirdettem szavakkal, de a szavaimat igazolták természetfeletti jelek és csodák. Teljes egészében hirdettem az evangéliumot, és ennek az volt a célja, hogy a pogányok engedelmesek legyenek. Nem egyszerűen névleges hívők, ne csak a fejükkel higgyenek, hanem elkötelezettek legyenek a szívükben Jézus Krisztushoz, az ő ígéjéhez. Ez számomra azért annyira valóságos, mert öt éven keresztül egy tanárképző iskola igazgatója voltam Afrikában, Kenyában, Kelet-Afrikában. Amikor odamentem, elsősorban nem az volt a célom, hogy megtanítsam nekik a világi tantárgyakat, hanem inkább Isten ígéjére akarta őket megtanítani és el akartam vezetni őket Jézus Krisztushoz, és Isten kegyelme és irgalma által elmondhatom, hogy sikeresek voltunk. Alig hagyta el olyan hallgató a kollégiumot, aki nem tért meg és nem részesült Szent Szellem keresztségben. Alig voltak néhányan ilyenek. Minden évben 57 hallgató végzett. Valamennyien megtértek és megkeresztelte őket a Szent Szellem. Ezenkívül kaptak egy bizonyítványt a Kenyai Oktatásügyi Minisztériumtól, mert valamennyien képzett tanárként hagyták el az intézményt. Néhány volt hallgatómmal ma is tartom a kapcsolatot, levelet kapok tőlük, már igazgatók, és köszönetet mondanak nekem az eredményeikért. Ezt azért hangsúlyozom ki, mert ha keresztények vagytok, akkor jobbakká kell válnotok, mint korábban voltatok. Ha korábban tanár voltál, akkor most jobb tanárnak kell lenned. Ha ápolónő vagy, akkor most jobb ápolónőnek kell lenned. Ezt nagyon kihangsúlyoztam a tanítványaimnak. Az a tény, hogy újjászülettetek, nem azt jelenti, hogy elengedhetitek magatokat. Azt jelenti, hogy sokkal hatékonyabbnak kell lennetek, mint korábban voltatok. És ez bejött, mert Isten mindig ezt teszi. De a lényeg az, hogy amikor odamentem, hirdettem nekik Isten ígéjét, ők ott ültek, mosolyogtak rám, szép dolgokat mondtak, ha azt mondom nekik, hogy merítkezzenek be, azt

is megteszik, és bármit megtettek volna. Ennek az volt az oka, hogy tudták: a saját helyzetük és képzésük is tőlem függ. Számukra a tanulás lehetősége az alacsonyabb státusból kivezető ajtó volt. Miért olyan sikeresek a fehér emberek, míg mi nem vagyunk sikeresek? A válasz szuahéli nyelven ez: elimu. Ez szuahéli nyelven tanulást, a műveltség megszerzését jelent. Ha mi műveltek leszünk, akkor sikeresek is leszünk. Tehát hajlandóak vagyunk rád hallgatni. De egy idő múlva rájöttem, hogy az engedelmességük kizárólag a fejükből fakad, az önérdék motiválja őket, mert tanári oklevelet akartak szerezni. Tehát összehívtam az összes hallgatót, és ezt mondtam: köszönöm, hogy annyira együttműködtök velünk, mindenre hajlandóak vagytok, és bármit kérünk tőletek, mindent megtesztek. Tudom, miért vagytok ilyen készségesek: azért, mert tanári oklevelet akartok szerezni. Mindent megértetek. De mindaz, amit nektek tanítok, felvet egy kérdést mélyen bennetek. Így hangzik a kérdés: a Biblia valóban szól az afrikaiaknak? Vagy ez csak a fehér emberek könyve, a fehér emberek tradícióját, szokásait tartalmazza, ami nem vonatkozik az afrikaiakra? Ezt mondtam: sok afrikai vezető azt tanítja, hogy a Biblia csak a fehér emberek könyve, és az afrikaiakra nem vonatkozik. Ezt mondtam: Én nem mondhatom meg nektek a választ erre a kérdésre. Ez nagyon meglepte őket, mert azt hitték, hogy a fehér tanítók mindent tudnak. Ezt mondtam: egyetlen módon tudhatjátok meg, hogy a Biblia Nagy-Britanniából, esetleg Amerikából, vagy pedig magától Istentől származik-e. Úgy, hogy saját magatok megtapasztaljátok Isten természetfeletti hatalmát. Én ezt nem tudom megtenni. Erre csak Isten képes. De ha megteszi, akkor biztosan tudni fogjátok, hogy a Biblia nem Nagy-Britanniából származik, nem is Amerikából, hanem a mennyből.

Ennyiben hagytam a dolgot, nem próbáltam rávenni őket semmire, hanem elmentem imádkozni. Körülbelül hat hónappal később Isten meglátogatott minket ebben a kis kollégiumban. Korábban elmondtuk nekik, hogy imádkozzanak lefekvés előtt, de nem tudom, ezt hányan tették meg. Szerintem nem túl sokan. Miután Isten megjelent közöttünk, nem tudtuk abbahagyni az imádkozást, úgy értem, hogy átímádkozták az éjszakát. És azt mondhatom, hogy a Szent Szellem minden egyes ajándéka megnyilvánult az ezt követő hónapok során. Többek között az is megtörtént, hogy két ember feltámadt a halálból. Tehát ezután összehívtam őket, és ezt mondtam: Most azért hívtalak össze titeket, hogy tanúságot tegyetek arról, hogy már tudjátok, honnan származik a Biblia. Már tudjátok, hogy a mennyből származik, Istentől, nem Nagy-Britanniából vagy Amerikából. Most már tudjátok a választ. Tudjátok, ez rendkívül erőteljesen szemléltette mindazt, amiről Pál beszél. Taníthatjátok az emberek elméjét és lehetnek is eredményeitek, de csak egyetlen erő képes elérni az emberek szívét: a Szent Szellem. És amikor ő megjelenik az ő szuverén hatalmával, akkor ott jelek és csodák történnek. Nem hiszem, hogy a jelek képesek lennének bárkit is meggyőzni. A jelek felhívják az emberek figyelmét, de a Szent Szellemnek kell meggyőznie őket az ő hatalmával, hogy a szívükből tudjanak engedelmeskedni. Értitek? Nagyon nagy különbség van az elméből fakadó engedelmisség, ami lehet tökéletesen őszinte, valamint a szívből fakadó engedelmisség között. Ettől kezdve hatalmas teherként nehezedett rájuk saját népük sorsa. Saját maguktól kimentek a falvakba, és elkezdtek evangélizálni. Nem kellett összeállítanunk egy programot, a Szent Szellem vezette őket. Amikor elolvastam ezt a szakaszt a Róma 15-ben, mindig szembe jut ez a történet. Pál tudta, miről beszél. Ha szívből fakadó hitet és engedelmisséget akarsz, ezt kizárólag a Szent Szellem természetfeletti ereje és jelenléte által lehet elérni, és ezt jelek fogják kísérni. És ez még ma is igaz, pedig már olyan régen történt. Több mint 30 évvel ezelőtt. De Isten nem változott meg, az ige sem változott meg, és a Szent Szellem sem változott meg.

Szeretném felhívni a figyelmeteket Pál szavaira, az 1. Korinthusi levélben. 2. fejezet. Engem az fogott meg ebben a levélben, amikor ennek a világnak a bölcsességével foglalkozik, ami

erőteljesen különbözik Isten igazságától. Sok éven keresztül tanulmányoztam pontosan azt, amiről itt Pál beszél: ez pedig a görög filozófia. Ezért úgy gondolom, hogy pontosan fel tudom mérni, mennyire pontosan igazak Pál szavai. Tehát 1Korinthus 2., itt arról ír, hogy milyen volt megérkeznie Korinthusba. *„Én is, amikor megérkeztem hozzátok testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét. Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettől.”* Meglehetősen szokatlan döntés, amikor valaki elhatározza, hogy semmiről sem akar tudni, egyetlen dolog kivételével. Ez még különösebb a görögök esetében, akik a tudást értékelték a legnagyobbra. *„És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok. Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megnyerő szavaival hangzott nálatok...”* Ez volt a görög kultúra lényege. Az „orátor”, a szónok szó is a görögből származik. Az volt a legnagyobb teljesítmény a görögök szemében, ha valaki szónok volt, ha valaki képes volt arra, hogy a szavával meggyőzzön másokat. *„Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megnyerő szavaival hangzott nálatok, hanem a Szellem bizonyító erejével...”* A Szent Szellem láthatatlan. De jelenlétét szemléltetik cselekedetei. Hiszek a Szent Szellem megnyilvánulásaiban és ezek fellelkesítenek engem. Nincs túl gyakran részem bennük. És miért tette ezt Pál? *„...hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.”*

Nagyon jó, hogy a hitünknek nem az emberek bölcsességére kell épülnie, mert ez állandóan változik, minden generációban. Azok a filozófiai elméletek, amelyeket én 50 évvel ezelőtt megtanultam, mára már idejétmúlttá váltak. Ha a hitemet erre építem, mára nem marad semmim. De Isten igéje és Isten hatalma soha nem változik. Gondoljatok arra, hogy Pálnak ekkor már voltak tapasztalatai a görögökről, mert mielőtt elment Korinthusba, már járt Athénban. Athén volt a görög világ intellektuális központja. Elmondott intellektuális prédikációkat, idézett görög költőket, de az eredmény eléggé sovány volt. Nem akarom eldönteni, hogy helyesen cselekedett-e, vagy sem, de az eredmény nagyon gyenge volt. Utána továbbment Korinthusba, amely egy hatalmas, gonosz tengeri kikötőváros volt, egy kikötőváros minden gonoszságával és erkölcstelenségével. Valahol Athén és Korinthus között Pál meghozott egy döntést: semmiről sem akarok tudni ezek között az emberek között, csak a megfeszített Jézus Krisztusról. És a feje tetejére állította a várost. A történészek úgy becsülik, hogy a korai korinthusi gyülekezethez körülbelül 15.000 ember tartozott. Miből fakadt ez? A megfeszített Jézus Krisztusból és a Szent Szellem hatalmából, aki kizárólag a megfeszített Jézus Krisztus mellett tanúskodik természetfeletti módon. Lehetnek mindenféle nagyszerű prédikációink, meg programjaink, de ha meg akarod kapni a Szent Szellem hatalmát, akkor jobban teszed, ha a kereszten függő Jézus Krisztusra irányítod a figyelmedet. Sok mai gyülekezetben az az egyik legnagyobb katasztrófa, hogy a keresztet elmozdították a középpontból, és mindenféle másodrendű dolgot tettek a helyére, de a Szent Szellemet a legzseniálisabb emberi produktumok sem érdeklik. Viszont jönnek majd olyan emberek, akik előállnak ősrégi üzenetekkel, és a feje tetejére állítják a gyülekezeteket. És szükségünk is van arra, hogy minden a feje tetejére álljon a gyülekezeteinkben. Tudjátok, miért? Azért, mert a gyülekezet van felül, Isten pedig alul.

Rendben. Ez egy „előrejelzés” volt. Ne vegyétek biztosra, de lehet, hogy megtörténik. Most vissza kell térnünk a Római levél 15. részéhez. Szeretnék röviden kitérni Pál motívumaira. 21. vers. Illetve 20. vers. *„Eközben pedig azt tartottam becsületesnek, hogy az evangéliumot nem ott hirdetem, ahol Krisztust már ismertté tették, hogy ne idegen alapra építsek, hanem ahogyan meg van írva: Meglátják őt azok, akiknek még nem hirdették, és akiknek még nem hallották, megértik.”* Hitem szerint ez az apostolok motivációja. Hiszem, hogy minden apostol számára a kulcsszó: menni. Amikor Jézus kiadta utolsó utasításait apostolainak, a

kulcsszó ez volt: menjetek el, és prédikáljátok az evangéliumot. Menjetek el minden nemzethez. Az apostol nem valami szuper-pásztor, aki körbejárja a már létrehozott gyülekezeteket, hanem olyan ember, aki jövőképpel rendelkezik azokról, akiket még nem sikerült elérni. Ezért áll mellettük Isten természetfeletti bizonyágtételével. Amikor eljutsz egy olyan embercsoporthoz, akik még soha nem hallották Jézus nevét, és elmondod nekik, hogy ő Isten Fia, aki leszállt erre a földre, meghalt, aztán feltámadt, akkor mi készíti őket arra, hogy higgyenek? A Szent Szellem természetfeletti bizonyágtétele. Bizonyára valamennyien hallottatok Corrie Ten Boom-ról és az ő híres kis figyelmeztetéséről, amit a prédikátorokhoz intézett: KISS: keep it simple and stupid. Légy egyszerű és buta. Túlságosan fejlettek vagyunk. Túlságosan kidolgozottak. Vissza kell térnünk Pál jövőképehez és üzenetéhez. Elérni azokat, akikhez még nem jutott el az ige: ez bizonyos értelemben a mi szolgálatunk mottója. Elérni és tanítani azokat, akikhez még nem jutott el az ige. És micsoda öröm látni a megvilágosodást azoknál az embereknél, akik még soha nem hallották az igazságot, és amint elfogadják azt egyszerű és emészthető formában. Emészthető, mert aztán elmennek és megcselekszik. A harmadik világban, ahova az anyagaim eljutnak, az emberek olyan dolgokat tesznek, amelyhez nekem soha nem volt hitem. Elmennek, és megnyitják a vakok szemét, miután ők egyszerűen elhitték az igét. Én is láttam már vakok szemét megnyílni, de nem túl gyakran. Sokkal többször szeretném ezt látni. Pakisztánban olyan emberekkel találkoztunk, akik még soha nem hallották az igét. Volt ott egy kis öreg hölgy, valaki lefényképezte őt, ez a kép a jellemző pakisztáni nyomorúság képe. Születésétől kezdve vak volt, ott ült és hallgatott. Az utolsó este, amit ott töltöttünk, nem én prédikáltam, de ez teljesen mindegy, közösen imádkoztunk a betegekért, senkire sem tettük rá a kezünket. És mi történt? Ez a kis öreg hölgy, aki legalább 60 éves volt, születésétől kezdve vak volt, előrejött, hogy megmutassa: lát. Érdemes volt elmenni Pakisztánba, higgyétek el nekem. De nem ez volt az egyetlen esemény, ami ott történt. Szeretnék ösztönözni titeket az izgalom érzésével: érdemes esélyt adni az evangéliumnak. Felejtsetek el a magas szintű műveltségeteket, a kifinomult módszereiteket és a személyes ambícióitokat. Készüljete fel arra, hogy felmagasztaljátok Jézust és a keresztre összpontosítsátok a figyelmeteket. Istennek nincsenek kedvencei. Nagyon sokat tett Pálon keresztül, de ezt bárki máson keresztül is hajlandó megtenni, aki teljesíti a feltételeket. Sőt, hiszem, hogy ma még nagyobb dolgokat is kész megtenni, mert az aratás órájában élünk, és hiszem, hogy Isten készen áll arra, hogy mehökkentő csodákat tegyen az aratás érdekében. De nekünk tovább kell lépünk.

A következő versekben Pál megadja útitervét. Nagyon örülök, hogy ez itt áll, mert mi rendszeresen elküldjük másoknak az útitervünket, és ezt írjuk: imádkozzatok értünk, hogy a megadott időpontban odaérjünk, például júliusban ott lehessünk Nagy-Britanniában, augusztusban valahol máshol és így tovább. Jön a szeptember. Azt hittem, hogy ez nagyon igei. De itt van Pál útiterve, ami nagyon vigasztaló a számomra. Hadd mutassam meg nagyon gyorsan. 22. vers. *„Ez is sokszor akadályozott abban, hogy elmenjek hozzátok. Most pedig, mivel már nincs hely ezen a vidéken számomra...”* Ez is nagyon figyelemreméltó megállapítás. Mindenkihez eljutottam Jeruzsálem és Róma között. A következő lépés tehát Róma lesz. *„Most pedig, mivel már nincs hely ezen a vidéken számomra, és mivel jó néhány esztendő óta vágyódom arra, hogy eljussak hozzátok, amikor Hispániába utazom, el is megyek hozzátok. Remélem ugyanis, hogy átutazóban megláthatlak titeket, és ti fogtok engem oda útnak engedni, ha már előbb egy kissé felüdültem nálatok. Most pedig Jeruzsálemben megyek a szentek szolgálatára. Macedónia és Akhája ugyanis jónak látta, hogy gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek. Jónak látták ezt, de tartoznak is nekik, mert ha a pogányok részesültek az ő szellemi javaikban, akkor tartoznak azzal is, hogy anyagiakkal szolgáljanak nekik. Ha tehát ezt elvégeztem, és az eredményt lepecsételve átadtam, a ti segítségetekkel elmegyek Hispániába.”* Tehát ezt mondja: Jelenleg Korinthusban vagyok, ott

írtam ezt a levelet, elmegyek Jeruzsálembe, átadom a pénzt, amit ők felajánlottak, ügyelek arra, hogy a megfelelő emberekhez eljusson a pénz, aztán elmegyek Hispániába, de útközben meglátogatlak titeket Rómában. Aztán ezt mondja, ez egy nagyszerű kijelentés, ha a történelmi háttérre gondoltok. *„Azt pedig tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem meg.”* Pál tehát a legmodernebb szuperszonikus repülőgéppel megérkezik a római repülőtérre, limuzint küldenek érte, elviszik a légkondicionált szállodába, előkészítik a légkondicionált előadótermet... ez történt? Ezt mondja: *„Tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem meg.* Megláncolt fogolyként. Igazán hősies út volt. Közben átéltek egy 14 napig tomboló vihart, amikor sem a napot, sem a holdat, sem a csillagokat nem látták. Partra vetődtek egy szigeten, mindenük odaveszett, aztán a legelső dolog, ami történt, az volt, hogy... ezt nagyon szeretem, Pál fát gyűjtött. Nem helyezkedett el kényelmesen, ezt mondva: én vagyok az apostol, ti csak gyűjtsetek fát magatoknak. Ő is elment fát gyűjteni, és mi történt? Megmarta egy viper a kezét. Azt hitték, ez az utolsó csapás, ami őt érte, de Pál csak lerázta magáról a kígyót és nem lett semmi baja. Az emberek csak nézték, arra számítottak, hogy egyszer majd összeesik. Ezt mondták: ez az ember bizonyára gyilkos, mert megmenekült a tenger bosszújától, de az istenek a viperával büntették meg. Aztán amikor nem lett semmi baja, ezt mondták: ez az ember különbözik tőlünk. És összegyűlt az egész sziget, és nagy ébredés lett közöttük. Isten teljes áldásával érkezett, de nem úgy, mint valami szuper-apostol. Jézus Krisztus alázatos szolgájaként érkezett meg. És azért imádkozott, ezt olvassuk a Római levél első részében, a 10. versben, hogy szerencsés útja legyen Isten akaratából Rómába. És hogyan hallgatta meg őt Isten? Megláncolt fogolyként érkezett meg Rómába, egy 14 napos vihart és egy hajótörést követően. Mégis szerencsés volt az útja! Miért? Mert Isten céljai beteljesültek. 278 ember volt azon a hajón, és ők látták megnyilvánulni Isten csodatevő hatalmát. Meglátták azt az Istent, aki válaszol az ember imádságaira. És tudták, hogy ennek az embernek köszönhetik az életüket. Ez nagyon érdekes, mert az utazás kezdetén a római százados és a hajó kapitánya volt az, aki kiadta az utasításokat. Az utazás végére ezt már Pál tette. Ezt mondta: Tegyétek ezt és ezt, most azt, ha ezt teszitek, valamennyien elvesztek. Ezt nevezem előléptetésnek. Előléptetés Isten módján. Mint ahogyan József is feljebb lépett a ranglétrán. Ha tehát most börtönben szenvedsz, nem kell örökre ott maradnod, Isten meg tud téged szabadítani. Csak egyetlen lépés választja el egymástól a börtönt és a királyság legmagasabb hivatalát Isten céljai szerint. De ő felmagasztalja azt... kit fog felmagasztalni? Az alázatosokat, úgy van.

Figyeljete! Ha feljebb akartok lépni, ismeritek az utat? Menjete lefelé. Van erről egy tanítássorozatom: A felfelé vezető út... lefelé vezet. Minél lejjebb mégy, annál magasabba emel téged Isten. Ez egy garantált ígéret. Aki magát felmagasztalja, megaláztatik. De aki megalázza magát, felmagasztaltatik. Akarsz felmagasztaltatást? Isten erre írásban garanciát vállalt. Ne tiltakozz, ha Isten megalázó helyzetekbe vezet téged. Ismerd fel, hogy ez a felmagasztalás felé vezető út.

Beszélhetnék a saját tapasztalataimról is, de nem teszem. Menjünk tovább. A 15. rész 30. versénél tartunk. *„A mi Urunk Jézus Krisztusra és a Szellem szeretetére kérlek titeket, testvéreim, tusakodjatok imádságaitokban velem együtt az Isten előtt értem, hogy megszabaduljak azoktól, akik engedetlenek Júdeában, vagy hitetlenek, ez a másik fordítás, és hogy a jeruzsálemi szolgálatom kedves legyen a szenteknek, hogy aztán majd Isten akaratából örömmel érkezzem hozzátok, és megpihenjek nálatok.”* Szeretnék kiemelni egy bizonyos kifejezést a 30. versből: tusakodjatok velem együtt imádságaitokban Isten előtt. A „tusakodás” kifejezés ugyanabból a szóból ered, mint az „agónia” a modern angolban. Az olimpiai játékokon üzött versenyekre alkalmazták ezt a szót. Szeretném kihívás elé állítani a

közbenjárókat. Tudjátok, mit jelent tusakodni, agonizálni, átmenni konfliktusokon Isten szolgáinak az érdekében? Ruth és én nagyon erősen a tudatában vagyunk annak, hogy a szolgálatunkban való sikeres helyállítás alapvetően a közbenjáróktól függ. Ők tartanak meg minket. Ez különösen drámai Pál esetében, mert ő azért imádkozik, hogy Isten őrizze meg őt a jeruzsálemi engedetlenektől. Az Apostolok cselekedetei 21-28. részében olvashatjuk a történetet arról, hogy miben kellett őt Istennek megőriznie. Több alkalommal is tudatosan megpróbálták őt megölni. Ki volt téve a csőcselék erőszakoskodásának. Az utolsó pillanatban mentette meg őt egy római százados. Pál esetében az élet és a halál közötti különbséget Isten népének imádságai jelentették. Ha nem teszik meg azt, amit Pál kért, ha nem tusakodnak közösen, akkor soha nem jut el Rómába. Nem tudom eléggé kihangsúlyozni a közbenjárás jelentőségét Isten céljainak beteljesítésében. Nincs magasabbrendű szolgálat a közbenjárásnál. Nagy probléma, hogy sok ember, akit Isten elhívott közbenjárónak, nem érzi át ezt kellőképpen, mert nem ők állnak az előtérben, nem ők vannak az emelvényen, ezért feladják ezt a szolgálatot. Ti ezt ne tegyétek. Istennek szüksége van rád. Isten szolgáinak szüksége van rátok, közbenjárók! Hajlandóak vagytok-e együttesen tusakodni, harcolni, birkózni azzal az erővel, amely arra törekszik, hogy tönkretegye azokat, akik a szolgálatban állnak és a különféle mozgalmakat? Nem lehet megszerezni a végső győzelmet a közbenjárók nélkül.

Aztán eljutunk egy csodálatos mondathoz ennek a fejezetnek a végén. *„A békesség Istene legyen mindnyájatokkal.”* Milyen csodálatos ez a befejezés ennek a meglehetősen viharos fejezetnek a végén, hogy a békesség Istene legyen veletek. És ha megnézik a vázlatunkat, az Újszövetségben hét helyen szerepel ez a kifejezés. Most nem fogjuk ezeket elolvasni, mert rögtön lejár az időnk, de az Újszövetség hét helyen is a békesség Istenének nevezi Istent. És ha megvizsgáljuk az itt szereplő héber szó jelentését, shalom, ezt valamennyien tudjátok, ez a békesség héber szava, de ez sokkal többet jelent a mi „békesség” szavunknál. A „teljesség” vagy a „tökéletesség” fogalmához kapcsolódik. Leírtam néhány szót: harmónia, teljesség, tökéletesség, minden el van rendezve. Az ebből formált ige azt jelenti, hogy teljesen megfizetni. Ez nagyon eleven a számomra, mert egyszer eljött valaki a jeruzsálemi házukba, hogy megcsinálja valami kis ácsmunkát, utána átadta nekem a számlát, én adtam neki egy csekket, és ezt mondtam: szeretném megkapni az átvételi elismervényt. Ő pedig ráírta a számlára héberül: shulam. Fizetve. Ezért lehet részünk teljességben. Mert Isten megfizetett értünk. Mindent kifizetett. Mindent teljes mértékben megfizetett. Ezért teljesen tökéletesek lehetünk Jézus Krisztusban. Ez a békesség.

Most menjünk tovább a következő fejezetre, és természetesen nincs időnk arra, hogy végigmenjünk rajta, de ez nem is szükséges. Ebben a fejezetben alapvetően személyes üdvözlések szerepelnek. Vannak, akik kétségbe vonják, hogy valóban ott kell-e állnia a Római levél végén. De szerintem ez a levél szerves részét alkotja, mert Isten nem csak leckéket ad nekünk, nem egyszerűen ezt mondja: a személyes kapcsolatok nagyon fontosak, hanem szemlélteti is ezt. Ez végeredményben egy csodálatos teológiai tanítás. Pál gyakorlatilag egy teljes fejezetet arra szán, hogy név szerint üdvözljön embereket. Ez sokkal elevenebb, mintha csak ezt olvasnánk: a személyes kapcsolatok nagyon fontosak. Nemcsak elméleti kérdésekkel, nemcsak doktrínákkal foglalkozik a levél, hanem ezt meg is kell élni személyes kapcsolatokban. Készítettem erről egy kis vázlatot, nézzük meg közösen, 36 személy szerepel ebben a fejezetben, akiket Pál két kivétellel név szerint megemlít. Ők azok, akik Pál társai voltak a szolgálatban. Fébé volt az a nőtestvér, aki elvitte a levelet Rómába. A kenkhreai gyülekezet diakónusa, szolgálója volt. Ez a település a Peloponnészoszi-félszigeten található. Mi lett volna akkor, ha Fébé nem megbízható? Mi lett volna a rómaiaknak írt levéllel? Isten egyetlen nőre bízta ezt a kiemelten fontos feladatot, ennek a levélnek a kézbesítését. Ne felejtsetek el, hogy akkor még nem létezett nyilvános postai szolgáltatás. Minden egyes

levelet valakinek el kellett vinnie. Ha belegendoltok abba, hány levél található az Újszövetségben, akkor látjátok, milyen fontosnak tartották az egymással való kommunikációt. Időnként azt szoktam mondani, hogy ha az újszövetségi keresztények olyan pocsék levélírók lettek volna, mint mi vagyunk, akkor az Újszövetség nagy része soha nem jön létre. Nem tudom, meg kell-e vizsgálnunk életünknek ezt a területét. Ezt csak nagyon óvatosan mondom, de az az alapelvünk, hogy ha kapunk valakitől bármit is, legyen az bátorítás vagy támogatás, azt mindig visszaigazoljuk. Természetesen ezt gyakran nem tudjuk személyesen megtenni, de törekszünk erre. Engem erre neveltek. Ez az egyik olyan dolog, amiért hálát adok Istennek. Soha senkitől nem fogadunk el semmit, soha nem látogatunk meg senkit úgy, hogy ne íránk egy személyes köszönőlevelet. Szerintem ez egy újszövetségi alapelv. Szerintem ez is építi a személyes kapcsolatokat. A személyes kapcsolatok felépítéséhez időre és odafigyelésre van szükség, de az ilyen apróságok nagyon erőteljesen építik a kapcsolatokat.

Rendben, menjünk tovább. Fébé. Priszka és Akvila. Pál két régi barátja. Sok nehézséget átéltek együtt. A közösen átélt problémák is nagyon megerősítik a kapcsolatokat. Eszembe jut John Wesley, az egyik prédikátorát erkölcstelenséggel vádoltak. Ő ezt mondta: emlékszem arra az alkalomra, amikor ott állt velem az emelvényen, és ott repültek felénk a kövek. Mert Wesley-t nagyon sokszor megdobálták kövekkel. Nem tagadta a vádat, de közösséget vállalt a lelkészeivel. Példát mutatott hozzáállásból. Menjünk tovább, már majdnem a végénél járunk. Pálnak voltak rokonai is Rómában. Családfők a rokonságából. Két embert külön is kiemel, mint akik nagyon sokat dolgoznak. Ez nagyon jellemző Pálra. Emlékezett az asszonyokra, akik keményen dolgoztak. Keményen szoktak dolgozni az asszonyok? Szerintem igen. Gyakran keményebben dolgoznak, mint a férfiak. Aztán felsorolja azokat, akikkel máshol találkozott. Utána a 17-19. versben figyelmeztet minket azokra, akik hamis tanításokat terjesztenek személyes előnyökért. És van egy figyelemreméltó ígéret a Róma 16:20-ban. *„A békesség Istene pedig összezúzza a sátán a lábatok alatt hamarosan.”* Már beszéltem arról, hogy a római gyülekezet három évszázaddal később legyőzte a római birodalmat, a modern technológia, a média, a propaganda használata nélkül megfosztotta trónjától a történelem legnagyobb birodalmának császárárt. De hitem szerint ez az ígéret az utolsó idők egyházának is szól, amely nagyszerű győzelmet fog aratni. És hiszem, hogy Jézus Krisztus gyülekezetének lába szét fogja zúzni a sátánt, mielőtt a lábunk egy sokkal jobb helyet érinthetne. Bátorítson titeket ez az ígéret. És aztán jön egy csodálatos befejezés, a doxológiai stílusában. 25. és 26. vers. *„Akinak van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket az én evangéliumom, figyeljétek meg: az én evangéliumom kifejezést, és a Jézus Krisztusról szóló üzenet szerint, ama titok kinyilatkoztatása folytán, amely örök időken át kimondhatatlan maradt...”* Hát nem izgalmas, hogy Isten elmond nekünk olyan titkokat, amelyeket hosszú korszakokon és nemzedékeken keresztül szerettek volna megismerni az emberek? *„De most nyilvánvalóvá lett, és az örök Isten rendelkezése szerint a próféták írásai által tudtul adatott minden népnek, hogy eljussanak a hitre és engedelmességre.”* Ezt az üzenetet kaptuk. Micsoda kiváltság ezt megkapni! És micsoda kiváltság ezt hirdetni! Egyetértetek ezzel? Mondjatok rá áment. Helyes. Isten áldjon meg benneteket!

További tanulmányozás céljából javasoljuk még a „Motiváció Isten akaratának megcselekvésére”, az „A törvény igazságos követelése” és „Hét lépés a keresztény szeretethez” című tanításokat. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.